

3510.
A

Paradisi-Kannel,

ehf:

50 uut waimoliko Laulo,

Jesusse, meie hinge söbra jalgade
ees laulda.

Keige uskliko wendade ja öddede iggawesjeks
hinge kasjaks, Mailma kõrbest läbbi-minnes
iggawesse hingamisje-male.

J. N.

Keiserliku Amaliku
Kirjastuse Kirjandus

Tallinnas, 1868

trükitud J. S. Gresseli kirjadega.

Paradiisi - Kannel,

ehk:

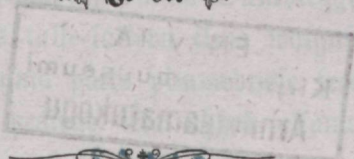
50 uut waimoliko Laulo,

Jesusse, meie hinge sõbra jalgade ees
laulda.

Keige uskliko wendade ja öddede iggawessels
hinge käsüks, Mailma kõrbest läbbi-minnes
iggawesse hingamisfe-male.

J. N.

Tallinnas, 1868

trükkitud J. S. Gresseli kirjadega.

Dem Druck vorstehender Lieder steht von Seiten des Revalschen Evangelisch-Lutherischen Stadt-Consistoriums kein Hinderniß im Wege. Reval, Stadt-Consistorium, am 1. November 1867.

Im Namen des Revalschen Evangelisch-Lutherischen Stadt-Consistoriums:

Vice-Präsident Dr. Chr. Heinr. D. Girgensohn.

(L. S.) № 256.

G. v. Gloy, Secr.

Von der Censur gestattet.

Reval, den 7. November 1867.

Armsfad usklikkud wennad ja öed

Jesusse Kristusse sees!

Siin pakkutakse teile jälle mõnned waimolikkud laulud selle nimme al: „Paradisi-Kannel“, mis üks usklik Jesusse jöbber armastusse pärrast, teie iggawesse hingede kasuks on wäljakirjutanud. Armastus omma kalli Önnisteggia sisse ja teie wasto, on tedda ajanud neid sõnno ülespannema. Sest, kus ep olle armastust süddames, kuidas woiwad seal armsfad sõnnad wäljatulla, mis meie Önnisteggiale armsfad on? Kellel polle armastust omma Önnisteggia sisse, se on kui üks tulle-lattern ilma walgusetä, ja ellab alles omma patto pimmedusse sees. Uff ja armastus peawad ikka ühhes ellama. Ja neid kahte asja ei sa ükski innimenne ommast jõust ehk wäest kätte, waid ükspäinis Jesusse meie Önnisteggia läbbi; — Jesus on se, kes meile sedda ellawat ja õnsaksteggewat usko süd-

damesse woib anda, kui jedda agga tösfise me-
leparrandamisfega tagganõuame. Ja Apostel
Paulus ütleb: „Teie ollete armust õnsaks sa-
nud usfo läbbi: ja se ei tulle mitte teie käest;
Jummala and on se, ei mitte teggudest, et ükski
ei pea kiitlema.“ Ewef. 2, 8. 9. Meie ei
wõi ühtegi teggo tehha, mis hea ehk kõlbaw
olleks Jummala ees. Sest mis head wilja woib
üks mets=õunapu kanda, kui ta alles harrimatta
on? Ei muud, kui üsna wihha ja happu wilja,
mis ükski fuhho ei wõtta. Nenda on ka luggu
ühhe hingega, kelle süddames weel tösfist usfo
wilja ei olle: temma on lomissest ehk sündi=
misse polest just ühhe mets=õunapu farnane.
Kas üks harrimatta põld woib ka wilja kanda?
Eks umb=rohhi ei lammata jedda semet ärra,
nenda, et sealt ühtegi leigata ei sa.

Armastus Önnisteggia fisse, teeb meid
üksnes õnsaks, ja ei legi mu! Kui meil usfo
ja armastust on omma Önnisteggia peale, siis
on meil feik, mis agga hing woib iggatseda.

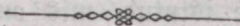
Prufigem siis jedda weikest ramatut Jum-
mala auuks, ja omma enneste iggawesse hin-
gede kassuks. Armastagem Jummalat ja temma

pühha sõnna; sest Jummalala sõnna ühendab
 meid Jummalaga, kihlab meid Kristusfega, teeb
 meie süddant ello-maiaks, tö-honeks ja templiks
 pühha Waimule. Jummalala sõnna on se sin-
 nepi iwwife, mis Jummalala ja Jeesuse tund-
 mist meie süddamesse toob, se seme, kellest ust
 tõuseb ja kaswab, se tulloke, mis suur armas-
 tuft Jummalala ja liggemisese wasto meie sees
 põllema sütab, ja se wessi, mis waimo meelt
 ja süddant puhhastab ja pühhitseb. — Jum-
 mala sõnna on se õige ello rohhi, mis ihho ja
 hinge tõwwe parrandab. Sepärrast ütleb Sa-
 lomon: „Ei rohhud egga plaastrid teinud neid
 (sinno lapsi) terweks, waid Issand! sinno sõnna,
 mis keik terweks teeb.“ Tarf. ram. 16, 12.
 Jummalala sõnna on se õige ello toidus, ja Je-
 sus ütleb: „Innimenne ei ella ükspäinis lei-
 wast, waid iggaühhest sõnnast, mis Jummalala
 suust läbbi käib.“ Matth. 4, 4. Wägga õn-
 nis on se inimenne, kel hea meel on Jehowa
 kässoõppetusest ja urib ta kässoõppetust järrele
 ööd ja päwad. Siis on temma otsego pu, mis
 wee-soonte äre istatud, mis omma wilja an-
 nab ommal aial, ja kelle lehhed ei puddene.
 Paul 1, 1—3.

Agga teie, kes Jummalä sönna keigest süddamest ei öppi tundma, ja selle järrele keigest wäest ei püa ellada — kuulge mis Jeesus ütleb: „Kes mind põlgab, ja ei wötta minna sönna wasto, sel on jo se, kes temma peale kohhut mõistab, se sönna, mis ma ollen räkinud, sesamma peab temma peale kohhut mõistma wiimisel päwal. Joh. 12, 48.

Oh kallis Önnisteggia Jeesus Kristus! ärgo se meile jündko, waid anna meile walgustud süddant, et, mis meie loeme, hästi tähele panneme ja süddamesse wöttame; siis olleme töeste sinna jüngrid ja so armsad lapsed.

Oh, Issand! et sa meid leiaks walwamast ja pallumast, kui sinna tuled. Se olgo minna, kui selle alwema sullase süddamelik sowiminne, ja selle tarwis mingo se ramat wälja, et keik, kes temma seest laulwad, öiget hinge kasso leiaks. Amen.

I.

Waimosikkust pimmedussest ja süddame tuimusest.

1.

Wisiil: Kes Jummalat ni lassib teha.

Rui pissut neid, kes armastawad Sind Je-
sus, keigest süddamest? Se surem hull weel
kurwastawad Sind, keige armsat hinge-meest!
Miks on Ma-ilm ni meletu Kui loom, mis
tuim ja keletu?

Waat, kuida Jesus taewast watab So
peale hing! end kurwastes. Nasti aastast sinno
järrel otab, Et parrandaks meelt ilma-wees:
Sa agga ellad julgest teal, Teed meel patto
patto peal.

Eks kardada sinna surma, nuhtlust, Kui il-
mast pead lahkuma? Eht, kes sind ükskord
peastab kohtust, Kui surnud tõuswad ellama?
Kui pead seisma selle ees, Keddä sa põlg'sid
ilma sees?

Mis kasjo sest, et nenda ellad, Hing!
Ma=peal ilma Jesuta? Eks ja ei kardä, et so
wölldad So peale wötwad kaebata? Kui pead
seisma kochto ees, Ni kui üks ärranetud
mees!

Oh jõua, rutta, weel on aega, Meest
parranda, oh innime! Tä jure astu, temmal'
kaeba So wiggadust, kui pattune; Tä ette
lange mahha ka Tä hüa: Jesus, hallasta!

Tä risti jure waimus asto; Tä kaela
üimber hakka ka, Tä ütle uskus temma wasto:
Mind Jesus! ärra põlga Sa! Waid wötta uest
wasto mind, Et surmani ma teniks find!

Kül Jesus wöttab palwet kuulda, Ni
kui tä jedda lubbanud, Tä armust julle appi
tulla, Kui uskus olled pallunud; Sest tem=
mal on üks halle meel Tä laste wasto, ikka
weel!

Tä südda armastussest põlleb So wasto,
siis, kui kurb so meel; Tä armust julle wöe=
raks tulleb, Hing, kui ja armo nõuad weel:
Siis tulle tänna, põra meelt, Tä lahku huk=
katusse teelt!

Kui halledaste omma Issat So Jesus
pallus Dlli=mäel: Tä otsast jooksid werre=
tilgad. Keif pattud seisid temma peal. Ka
sinno eest tä pallus seal, Kui jubba rippus
risti=peal.

Eks röömlile ei antud andeks, Kui temma Jesust pallus seal? Mis läbbi? — sest ta ta usk läks kangeks, Ehk küll jo rippus risti peal; Miks mitte ja, kui nuttuga Tääd omma Jesust palluma?

Ta firrutab so wasto käed, Kui agga tahhad tulla töest! Ja kautab so patto-mäed Ta lõppematta armo wäest; Siis tulle aeg-
fast, tänna weel, Taal on so pärrast halle meel!

Oh armas Jeesus! kule armust Neid, kes sult armo palluwad; Kes kihhutakse furjast wainust, Et patto ellus ellawad; Ka neid, oh Jeesus ärrata So sõnna läbbi, lõpmatta! —

2.

Witsil: Oh Issa! taewa rigi sees.

Kui suur on rahwa rummalus, Kui suur weel waimo pimmedus? Sa Jummal, sedda parrem tead, Ja fiiski neid weel ellus pead! — Kui kaua sinna kannatad, Ja annad patto-ellul maad?

Keif rahwas möllab ilma peal. Üks wan-
nub siin ja teine seal, Kui polleks taewas Jum-
malat, Kes nuhtleks siin need jölletad; Naad hirwitawad pealegi, Ja tewad patto — fur-
mani!

Kui suur on sinno kannatus Oh Summal, ja so armastus! Ei sinna nuhtle äkkiste, Kui ellame siin kurjaste, Ja põlgame so õp=petust, Mis hingel sadab õnnistust!

Oh, armas Summal! wata sa Se hulga peale, armoga! Kes sinno armsa Poja häelt Ei tahha kuulda — kantsli pealt, Waid enim sedda teggewad, Mis lihha=meel neid sundiwad.

Te pehmeks nende süddamed, Kes põlg'=wad õnnistusse teed, Oh Summal! ja neid walgusta So kalli pühha Waimoga, Et nemmad sind siin tunda saaks, Ja surmani so pärralt jääks.

So Poeg on sedda tõutand, Ja werre läbbi kinnitand: Et kes siin pörab aegsast meelt, Ja lahklub hukkatusse teelt, — Peab andeks=andmist sama tõest, Ja römo tundma iggawest!

Oh Jeesus! anna mulle ka, Et woiksin sind siin armasta! Keik pattud wihtaks römuga, So tahtmist teeks hea melega, Siis olleks ma so jünger tõest, Ja pärriks taewast — iggawest!

3.

Wijil: Sion kaebab jures häddas.

Oh, kui tuim on minno südda, Kikkutud ja wiggane! Jeesus, sinna tead sedda? Se

on rop ja rojane! Keik sa leiad minno seest,
Mis on tõusnud kurjussest; Keik mo lu ja
keik mo lihha Du täis hirmust patto-wihha!

Pimmedus mo süddant kattab Kinni selle
ello sees. Keik head sinnust mahha mattab,
Mis siin kõlbaks sinno ees. Minno teggo,
minno tö Du so ees, kui pimme ö. Armas-
tus on külmaks läinud; — Sedda keik on pat-
tud teinud!

Walgusta mo süddant isse, Jeesus! om-
ma sõnnaga. Sa mind pattust puhtaks pesse
Dmma kalli werrega, Et ma sulle kõlbaks teal,
Itka lodaks sinno peal; Ei teeks, mis so süd-
dant waewaks, Ehk mo hinge peale kaebaks.

Õppeta mind hästi tundma Dmma patto
kõwerust! Mita heldest, kui pean kandma Mõn-
da risti, willetsust; Kui ma peaksin nõrkema,
Wõtta siis mind kinnita, Et ma keik heal me-
lel kannan, Ja so nimmel' au annan!

Piggimesse siin asmastada, Olgo minno ai-
nus rõõm. Waeste ees ka murrekseda Lasse
mind, mo armo troon! Haigid wata, trööstida,
Waenlaste eest palluda; Se on sinno laste
kohhus, Kunnii ellame siin ihhus!

Kui siis päwa tö on tehtud, Ja mul
ello õhto kä; Kui on mõnda waewa nähtud,
Oh siis minno jure jä. Tulleb surm, ja kut-

sub mind, Oh siis aita, et ma find Weelgi
surma wallus tännan, Waimo Sinno kätte
annan!

4.

Wijil: Sul sul, Jehowa! tahhan laulda.

Kes on mull' ello sisse lonud, Ja kes ni
armsast mo eest murretsend? Kes on mind
walge ette tonud? Kas wannemad, kes mind
on kaswatand? — Ei olle, waid mo Jummal
üksine Du se, kes ello andis minnule!

Mis kasso on taal innimestest, Kes pat=
to-tehhes Ma=peal ellawad? Ja kes ei holi ün=
nistussest, Waid omma Jummalat siin põl=
gawad; Kes kurja hiiüdwad sure römuga, Ja
riidlewad siin teine teisega!

Ma küsfin, söbber! wasta mulle: Mis
kasso sest, kui nenda ellad siin? Kui surmas
polle lotust sulle, Kui surmas hakkab sinno
hinge piin? Kui keik so pattud so peal kae=
bawad, Ja hinge kui üks us (siin) seal när=
riwad?

So Jesus tahhab find ka kuulda, Kui
tedda agga uskus pallud siin, Ja selgest ar=
must sulle öölda, Kui pat on sulle raske hinge=
piin: Oh tulle, tulle! minna otan find, Kui
agga kindlas uskus otsid mind!

5.

Selfammal wiifil.

Siis tulle! ärra aega wida, Sest armo=uks
on fulle lahti weel. Kas homme? ärra
sedda kida — Woid pöördä, kui jo kinni sinno
keel? Sest tänna pöra, kui sul terwis kä, Ja
ärra ennam kauaks seisma jä!

6.

Wiifil: Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Kus jähhid need, kes armastafid Ma=ilma,
keif ta römuga? Kus need, kes ifka hirwi=
tasfid, Kui waggad wötsfid öhkada? Kus on
nüüd nende mälestus, Kas taewas, ello=ra=
matus???

Ei söbber! taewast neid ei leita! Kes Ma=
peal põlgand Jummalat! Waid pörgust, —
sest naad wötsfid täita Sadana käsko südda=
mest; Nüüd ahvastus ja kurbastus On nende
troost ja — römustus.

Kes waggaid pill'wad fiin Ma=ilmas, On
Jummalä ees hirmsad seal. Naad on kui ok=
kad tenma filmas, Ja jäwad armust ilma teal;
Ei leia nemmad hallastust, Ei omma hingel'
fergitust!

Oh, kurbtust! mis seal filmad näwad,
Kui tundwad omma rummalust; Kui wagga=

dest naad mahha jäwad, Ja pärrivad üht huf-
katust: Mis walmistud on nendele, Kes süd-
dant andsid — köhnale.

Oh Jeesus! ärra lasse jäda Mind ossaks
pörgo hundile, Waid wötta armust ärrapeasta,
Ja wi mind taewa römule, Kus armo palka
kätte saan, Ja Sind siis pallest palles nään!

7.

Wijil: Mo ello Kristus isse.

Ja kannad risti-nimme Siin Ma=peal, in-
nime! So südda sees on pimme, Ja kiwi
farnane.

Sa lähhed Pühha-kotta, Ja laulad teis-
tega; Ei süddamesse wötta, Mis laulnud,
kuulnud sa!

Mis aitab, et sa kannad Se nimme, as-
jata? Kui omma süddant annad Sadanal,
melega?

Sa nõuad ilma lusti Siin sure holega,
Ja põlgad hinge arsti, Kes sind woib par-
randa.

Kes ueste ei sünni Siin Pühha Waimo
wäest, Ja truiste ei kõnni, Ei pärrri taewast
töest!

Kes agga truiks jäwad Siin Ma=peal
otsani, Meed Jesust taewas näwad, Seal pal=
lest palleni!

Oh, puhhasta ja pesse Mind omma wer=
rega, Mo armas Jesus! isse, Et sulle köl=
ban ma!

Mind sada armastama Kui last, üks isja
fiin, Ja sinno fanna kuulma, Siis lahklub
keik mo piin!

Siis woin ma römüs olla, Kui ellad
minno sees; Siis sinno jure tulla, Ja seista
seal so ees.

Seal polle kurbtust leida, Kus waggad
hinged on; Sest Tal! ja wöttad hoida Meid
omma hólma al.

Seal pärrin woido troni. So lääst, mo
Jesus, seal! Ja nään so armo troni, Kus
auga istud peal.

Seal laulwad pühhad hulgad Sull' Hal=
leluja seal! Ja ärrawõitjad kandwad Kuld=
kronid Pea peal.

8.

Wisi! Se aeg on töest ukse ees.

Se armo=uks on lahti weel, Kust woiwad
fisse miina — Keik, kel on Jesu armo=

meel, — Ta jure taewa siina: Kus pühhad
laulwad rõmuga Suurt Halleluja lõpmata
Sel surel Ürrapeastjal!

Kes siin ei võitle usso wäes. Sadana
rigi wasto, Waid ööd ja päwad möllades Siin
tallab Pühha käsko: Se peab ahvastusfega
Siit ilmast ärra lahkuma, Ja pörgo ossaks
jäma.

Oh immet! kuidas wöttawad Keik kuulda
selle käsko: — Ja hinge sessel' jättawad, —
Kes wiimaks sadab pörgo; Se asfi on neil
selge kül: Et kes on pattune, ja öel, — Ei
Jesust ei sa nähha!

Waat' Jesus! kuidas fogguwad Keik siina
kohta kofko, Kus kurja lusti piddawad, Et
kõrwad läh'wad lukko; Kus südda nuttab, wär-
riseb, Seal nende melest helliseb Se heal, kui
— taewa kannel!

Miks on Ma-ilm ni meletu Siin om-
mas lihha- (himmus) meles Kui loom, mis
tum ja keletu, Ja kellel pudub mõistus; Eks
Jummal polle nende eest Ka Poega saatnud
taewa seest, Kes neid on lunnastanud?

Oh, Jesus! tulle peastma Sa Keik patto-
orjad lahti, Et nuttes filma-weega Naad tös-
taks käed püsti, Ja hüaks: Jesus! hallasta
Weel meie peale armoga, Sest muido hukka
lähme!

9.

Wifil: Oh wöitlejad, et käige peale.

Ilm tahhaks kül ka önnis olla, Kui polleks
risti, kannatust, Ja pärrast surma taewa
tulla, Et pärriks sedda önnistust, Mis üksnes
waggaid otab seal, Kes uskus surrid Jesu
peal. —

Kus agga jääks siis lihha = himmo, Ja
filma = himmo, kõrge meel? Mis kihhutawad
nende waimo, Et ikka tewad patto weel? Ja
hoidwad kinni selle käest, Kes pörgo wiib neid
iggawest!

Kui rummal on se rahwa suggo Siin
Ma = peal, kallis Jesuke! Kui kurb weel nende
hinge luggo, Kes põlgawad find, Peioke! Ja
ellawad, kui polleks teal Ei surma, nuhtlust
karta — seal!

Waat', armas Jesus! kuidas pettab Siin
sadan nende süddamed? Et igga mees siin käia
wöttab Weel ikka julgest laia = teed; Ei heida
armo hinge peal, Mis surmasi ei surre —
seal!

10.

Wifil: Tulge, risti innimesed.

Et se polle halle nähha, Et se rahwas Ilma
peal Nenda wöt'wad patto tehha Julgeste,

ja arwab teal: Et sa neid ei karrista, Wiim-
felt pörgo tullega, Kes so kässo wasto tewad,
Ueste find risti löwad?

3gga=mees siin julgest ellab Rustis, rö-
mus fartmata. Omma lihha=himmo täidab
Död ja päwad ilmaga! Ei ta mele tulleta,
Mis järg seal saab ollema, Kui ta Jesust mahha
jättab, Ello wasto — surma wöttab.

Pattused, oh pöörge ümber! Parrandagem
aegsast meelt! Tulgem, kui so waene tölner,
Kes jo olli efsind teelt, Muudo hukka lähhete,
Kui weel kauem wibite; Sest se armo=aeg on
kassin. Önnis hing, kes siin on ussin!

Miks tei' waewate siin Ilmas Ennast
omma patto sees? Miks on Jesus teile wöe-
ras? Kes on öige abbi=mees! Ta woib peasta
surma käest, Kurradist ja pörgo wäest Keiki,
kes on kõrwal läinud, Papsest sadik patto teinud.

Zättem patto köwwerussed, Mis siin hin-
gel' kahjo teeb; Zättem tühjäd römustusjed,
Mis keik head surretab, Et se kallis Jesus
Krist, Kes ei jätta häddalift — Süddames
woiks asjet leida, Ja teid ommas hölmas hoida.

Zättem mahha au ja ahnust! Need ei köl-
ba temma ees, Waid, kes armastawad headust,
Käiwad Jesu jälgedes: Neid ta üksnes armas-
tab, Ello tee=peal juhhatab Nende jalgo, et ei
lange Nemmad, ehk on sadan kange.

Kes on kurjad, need ei kõlba Surres taewa rigile, Waid kes wõtwad risti selga, Kannaatawad järgeste, — Meid ta surres kinnitab, Nende wallo wähhendab, Et naad hiiüdwad hinge heites: Sulle surren — ärra wõites!

Ärkagem siis patto=unnest Ülles, patto=fullased! Keigest kurjast tööst ja kõnnest, Puhhastagem süddamed, Et se auu Kunningas Ennast teile ilmutaks — Kui üks tru ja armas sõbber; Kaitseks, hoiaks, kes on nõdder.

Armas Jeesus! wõtta kuulda, Kui so lapsed palluwad! Wõtta armust katki murda Patto=kõied, ahhelad! Misga kurrat kinni peab Meid, ja omma järrel weab; Et so kallis sanna=walgus Ei sa mei'sse paista — Jeesus!

11.

Wifil: Mo armas Jeesus! minno rööm.

Oh Summal! kuidas ellawad Keik rahwas siin Ma=ilmas! — Keik on so sanna põlgajad, Kui polleks findki — taewas! Keik ennast targaks piddawad, Ja selle järrel ellawad, Mis nende filmad näwad.

Meist iggamees käib patto=teed, Ja salgab, mis on tõdde! Ja kui naad püsti tõstwad käed, Siis südda sees on leige; Ja kui

kül käiwad kirrikus, Siis on se sanna üksnes suus, — Ja mitte süddametes!

Maad issekeskis ütlemad: Kes woib Ta käske täita? Ja pealegi weel naerawad, Kui kegi wöttab näita Neil', nende patto kõwwerust, Ja süddamete tiggedust, Mis kuhhugi ei kõlba!

Maad mötlewad — et sest jo kül, Et Kristus ristis surnud! Ja seega keigil' pattus- tel' Täit õnnistust on saatnud; Ja et ta werre läbbi nüüd Keik kustunud on nende süüd, Ja taewa-üks neil lahti.

Jah, tõeste! kui on sul usk, Siis woid sa se peal lota! Ja pärrast surma Jesu käest Täit õnnistust ka ota; Kui agga südda alles tuim, Ja sinnul pudub temma Waim, Siis keik on tühhi lotus!

Kristus on omma kallist werd Neil' lun- nastusseks annud, Kes siin Ta õiget armo- merd On hästi tunda sanud, Ja temmal' omma süddant and, Heal meel omma risti kand' Siin häddalisse orrus.

Need peawad ükskord Temmaga Ta ju- res römo tundma, Ja keige pühha seltsiga Ta au seal nähha sama, Üht au mis ükski polle näind, Ei surrelik ka nähha woind — On usklikul seal nähha.

Tal annab pulma kuba seal Neil' selga usso-palgaks. Maad kandwad kronid Pea peal,

Kes Ma peal peti alwaks; Tal römustab neid
otsata, Kes külvand semet nuttuga, Ja sur-
mani jäid truiks.

Seal on se pärris römo paik, Seal on
se pärris kodda; Seal hakkab ue ello-käik, —
Seal löppeb nut ja hädda; Seal usklik usso
palka saab, Ja wainus tedda terretab, Kui
omma armsat söpra!

II.

Armastusest Önnisteggia wasto, ehk
palwe = laulud.

12.

Wisiil: Se aeg on töest usse ees.

Kui kaua pean ma wõitlema Ses waewalis-
ses ellus? Kui kaua ikka sõitlema Mi mit-
mes risti-wallus? Kui kaua sinna wiwitad,
Mo Jesus! ja mind karristad, Et pean kan-
natama?

Oh, kule minno palwe healt, Ja rasted
öhkamessi! Ja kinnita mind üllewelt; Sest
sinno wäggem käsfi Woib minno koormat ker-
gita, Ja süddant jälle römusta, Mis hopis
kurwaks läinud.

Ma tean, et sa omma last Ei tahha
mahha jätta, Ja kui sa wahhest karristad,
Siis tahtsid sa mull' näita So isjalikko ar=
mastust, Mis sadab hingel önnistust, Ja
wiimselt taewa römo! —

13.

Wijil: Oh, et mul tuhhad keled olleks.

Kui järgest filma weega nuttan Mo patto
pärrast põlwele, Ja uskus Jesu jure rut=
tan, — Kes mo eest risti naelati, Siis leian
minna tedda sealt, Kui ärra=neetud risti pealt.

Ta watab lahkest minno peale, — Ta
südda lähhäb halledaks! Ta tuleb minno pal=
we heäle, Ja teeb mind Waimus wäggewaks,
Mi et mo südda armust keeb, Ja wiha=mees=
tel head teeb.

Se usfo wäggi on se rammo, Mis ärra
wöidab sadanat, Ja et keik lihha=rööm ja him=
mo Mo süddame seest kadduwad. Ust on mo
ankur, kinnitus, Mo ainus troost ja römustus.

Oh kingi mulle sedda usfo, Mo Jesus!
et sind armastan! Ja et ma kulen sinno käsfo,
Ja sinno süddant römustan; Siis tulgo kur=
rat, ilma=rööm, Ma näitan: siin on usfo=
troon!

14.

Wifil: Se aeg on töest ukse ees.

Kui kawa pean ma wöitlema, Ses waewalis-
ses ellus? Kui kawa ikka söitlema Ni mit-
mes ristis, wallus? Mo Jummal! eks sa hal-
lasta Mo peale, kui ma nuttuga So jalge
ette tullen!

Ma tean, et ma pattune So käske ollen
pölgand, Siiski, mo armast Jeesus! Sa polle
mind weel jalgand, Waid mitto aastad kan-
natand, Ja mulle ikka armast and, Kui issa —
omma lapsel!

Sa näggid: kui ma melega So käske
wasto teggin, Ja julgest mäng'sin pattuga,
Kui armast-laul käisin; Ka sedda on so sil-
mad näind: Mis head ma liggemesjel teind!
Kes ikka head mull' jowis.

Nüüd nään ma omma rummalust Mo
Jeesus! wägga hilja! Ja omma patto pimme-
dust, Kust kaswab pahha wilja; Ei üht' hea
teggoleia ma, Mis sinno ees woiks kõlbada,
Waid, keik on öel ja pahha!

Oh puhhast! ja pesse sa Mo süddant
Jeesus! puhtaks. Ja sedda armust walgusta,
Et headust minnust nähtaks; So järrel lasse
käia mind, Runni ma üksford taewas sind
Saan nähha, kallist Jeesus!

15.

Wifil: So hing, oh Jesus! tehko mind.

Kui pödder, kellel janno kä, Ja kuskilt halli-
kast ei nä, — Ni wägga südda kõrweb sees
So järrel, kallis hinge=mees!

Mul waesel pudub ello=wet, Mis puh-
hastab keif pattusfed. Wi selle hallikale mind
Mo Jesus, siis ma tannan sind!

16.

Wifil: Keif kallis hinge õnnistus.

Oh, tõmba meid! siis jookseme, Ja anna usfo
tiwad, Et sinno jure lendame, Kus hin-
ged rahho leidwad; Kus lõpnud on keif kurb-
tus, nut, — Keif lihha=meel ja pärris pat,
Mis hinge peale käiwad.

Kül kurrat kawwalusfega Meid piiab
eksitada, Ja omma tühja römuga — Meid
tihhti wörgutada; Kes siis ei mötle usfo=wäes,
Ja ennast ärra salgades, — Se pea ta wörko
langeb.

Suus wöitle kindla usfuga, Kunni sa
wöimust sanud, Ja kanna risti römuga, Mis
Zummal peale pannud; Kes wöitlemisses lei-
geks läab, Se wöido=kronist ilma jääb, Ja
wiimselt pörgut pärrib!

Sa risti-kandja, Pühha-Tal! Sa wõitsid
surma ärra. Ma nuttan sinno risti-al, Oh
ärra selga pöra, Waid tulle kinnitama mind,
Et armastassin kindlam sind, Mo ärrapeastja
Jesús!

17.

Wijil: Kes Jummalat ni lasseb tehha.

Ma hingam üksford Jesu haruus, Kui ihho
maggab mulla sees: Sest temma on, ja
jäab mo lotus Ka siis, kui seisam kohto ees,
Ja römustan end nendega, Kes semet külwand
— nuttoga.

Siis peame hädda, risti kandma, Seal
römustab meid pühha-hulk; Siin järgest wil-
letsusfi tundma, Seal pulma=kuub on usso-
palk, Mis kattab nende patto-süüd, Kes kit-
sast teed siin kõndisfid.

Du sel, kes töe meles wõitleb Siin Ma-
peal kindla ussuga; Kes lihha=mele wasto
fõitleb, Kui sadan püab eksita, — Ta on jo
siin üks õnnis mees; Sest Jesús ellab tem-
ma sees!

Mis aitab, et sul' Kristus sündind Du
lihha sisse, innime?! Mis kasso, et ta Ma
peal kõndind, Ja rahwast nomind kõwwaste?

Kui südda külmaks jääb kui jä, Et omma
huffatust ei nä?

Mis aitab Jesu surma wallo? Mis keif
ta piin ja kannatus? Kui ikka ellad patto-ello,
Ja põlgad, mis on õnnistus? Teed julgest
patto patto peal, Kunni sa pörgus põlled seal!

Oh, Jesus! et keif innimesed — End
annaksid so ommaks teal, Ja õnsaks saaksid
keif need hinged, Kes ristiti so nimme peal;
Siis inglid ennast römustaks, Ja römo pär-
rast kummardaks.

Eh! mitto kül ei holi sinnust Siin Ma
peal, Jesus! ühtegit! Siiski ei lahko minna
sinnust, Waid kindlas uskus hüan töest: Mo
Jesus on mo abbi-mees! Ka siis, kui surma-
tund mul käes!

Kui sowid, et mo laul ja palwe, Ja
minno tänno-ohwer ka Oh Jesus! kõlbada
woiks sulle, Siis seks mo süddant walgusta,
Et sinna ellaks minno sees, Mo katki murtud
süddames.

Kui tulletan neid päiwi mele, Kus hinge
murre waewas mind, Ja sa mul römo andsid
jälle, Oh Jesus! siis ma tannan sind, Et
sa mo süddant walgustand, Ja üllewelt mind
kinnitand!

18.

Wifil: Müüd hing'wad 'innimesjed.

Oh, Waim! so ainus murre Du, et ma siin
ei surre, Waid sulle ellaksin, Sa nääksid
üksnes sedda, Et minna omma hädda, Siin
Ma=peal hästi tunneksin.

Oh anna, et ma öppiks, Mis sinno
Waim mind sunniks Siin tehha, römuga!
Siis olleks ma so omma, Ja sa mo Taewa=
Manna, Mo troost, kui lähhen surrema.

Sa eile, ni kui tänna, Jääd meie Ürra=
peastja Siin Ma peal üksine! Sa aitad häd=
dalessi, Ja nääd, kel filmas wessi Du patto
pärrast, Jesufe!

Mi tana, — kui siin kõnnin Ja omma
lihha sunnin, Olgo mo ainus tö: Et sinno
fanna tulen, Ja ikka walmis ollen Sind
wasto wõtma — Jesufe!

19.

Wifil: Jesufest ei jätta ma.

Jesus! sinna tunned mind, Tunned minno
hinge hädda; Tunned, kas ma uskus sind
Armastan, ja nõuan tagga; Ja ka willetsusse
sees Kõnnin sinno jälgedes.

Suur on sinno armastus, Misga sa meid
ühhendanud. Mi, et ükski willetsus Sedda

polle lahutanud Sinnust, kes so armo näind,
Ja so pühga tahtmist teind.

Oh, siis lasse Jeesus! mind Sinno armo
sisse jada. Anna, et ma järgest find Ikka
wöttaks armastada, Ja ka surma wallus weel
Hüan: Jeesus, minne eel!

20.

Wisiil: Jeesus, surma ärrawõitja.

Pöörtgem ennast minno pole, Taewa uks on
lahti weel! Kes on langend, tõusko jälle
ülles, mul on armo-meel! Tahhate leif hukka-
miina? Pörgus rasket wallo tunda? Ärgo
ial jüdko se! Tõstke filmad üllesse!

Tulge wannad, tulge hallid! Teie hädda
waewab mind. Pattusjed on mulle kallid, Reid
ma ollen wallitsend, Kes on pattust-pöörmist
jätnud, Tulgest laia-tee peal tõtnud: Tulgo
tõe melega Minnult armo otsima!

Tulge, tulge kessealissed! Ärge ennam
wibige! Kes on alles kangekaelsed, Patto un-
nest ärkage! Nutkem omma patto pärrast, Siis
teid tõmban ilma karrast Wälja omma sõn-
naga: Amen! se peal ütlen ma!

Tulge teie pissufessjed! Teie sõbber ollen
ma! Armsjad on null' lapsufessjed, Kes mind

wötwad armasta! Agga kes on wallatumad,
Kurjad, pahhad, wiחה = kändjad, — Meed on
hirmjad minno eest, Sedda tunnistan ma töest!

Tulge keik, kes kurjad, öelad, Tulge hirm-
jad pattused! Minna kustutan keik wöllad.
Puhhastage süddamed! Kuulge kui ma järgest
hüan, Keiki önsaks tehha püan Kurradi ja
pörgo käest, Lahti teen teid — iggawest!

Tulge waesed hinged, tulge! Kes on öi-
ged eunesest. Urge ial julged olge, Kes on
puhhas pattudest? Teie süüd on wägga sured,
Süggawad on patto=jured. Tehkem ennast lahti
neist, Et nään usso=wilja teist!

Tulge, kedda ma jo tunnen, Truid neit-
sid, sullased! Keik head teile taewas annan,
Mis siin südda iggatsend; Astugem nüüd jul-
gest hauda, Hauast ülles pulma=lauda; Seal
teid pannen istuma, Kus keik pühhad ist-
wad ka.

21.

Wisit: So hing, oh Jesus! tehko mind.

Oh minno kallis Jesuke! Kui kangel on mo
hingeke Weel sest, mis sinna armastaks,
Ehk mis so süddant römustaks?

Oh, anna andeks minnule, Et ma weel
ikka sinnule: Ni paljo siin teen kurwastust,
Ja põlgan sinno önnistust!

Dh, kallis helde Jeesus Krist! Kui sa mind omma nõdra last, Ei aitaks igga sammo peal, Siis langeksin ma siin ja seal!

Mis aitaks ellu finnuta? Mis rõmo oleks lota ka? Mi ellus siin, kui surmas seal, Kui lotust polleks sinno peal!

Dh, sinna kallis wallo=mees! Kui nään find sinno hawades: Siis südda hakkab fullama, Ja filmad rõmust nutma ka.

Kül on sul Jeesus! halle=meel, Kui rahwas kõnnib patto=teel, Ja saatwad hingel' hukkatust, Kui sinna pakkud õnnistust.

Kül sinno filmad nuttawad, Et rahwas patto teggewad Siin Ma peal julge melega, Kui polleks nuhtlust kartada!

Dh Jeesus, Jeesus, hallasta So rahwa peale armoga! Ja anna ennast tunda weel, Kui seal so Süngri Peetrusjel!

22.

Wiiil: Müüd hing'wad immimesjed.

Müüd mingem pulma kotta, Et wõiks tei' wasto wõtta Seal omma Peiokest! Kes walwab, kui ta tulleb, Ja kelle lamp siis põleb: On temma pulma wõeras tõest!

Dh sedda pulma-saea, Ja önnist ello-maea,
Mis Issal taewas on! Ei film ep olle näinud,
Ei körw ka kuulda woinud, Kui suur on taewa
au ja ön!

23.

Wifil: Dh Jesus! sinno wallo.

Oh südda! ärka ülles, Ja panne tähhele,
Kuis Jesu südda põlles Pattuste järrele
Mi, et ta taewast jättis, Keik Paradisi au,
Ja meile appi töttis, Ning täitis Issa nõu.

Sind on ta ehitanud Ta näo järrele,
Ja murret kannud ennam Kui ükski innime!
Sest ärra aega wida Se kurja ilmaga, Waid
Jesu ninne kida, Kes sind woib aitada!

Keik pead sa jätma mahha, Mis Ma-ilm
armastab; Ei Jummal sedda tahha, Mis lihha
rõmustab, Waid sedda pead sa nõudma, Mis
iggaweste jääb, — Ja mele tulletama, Et
Ma-ilm hukka lääb.

Te süddamed ja meled, Dh Jummal!
lahti sa, Et keik Ma-ilma keled Sind mõistaks
tännada; Ja et sa lunnastanud Meid omma
werrega, Ja nenda armastanud, Et läksid
surrema.

24.

Wifil: Oh et mul tuhhat teled olleks.

Oh sel, kes tõe meel nõuab, Et temma Jesu
jüngriks jääks! Küil se Sioni mäele jõuab,
Kes uskus risti=alla lääks, Ja annaks Jesu
jalgel' suud, Mis naeldest läbbi puritud.

Mis kasso sest, et Jesus sündis Ma=ilma
fisse? innime! Mis kasso, et ta rahwast nomis,
Kes ellasid siin kurjaste? Mis kasso, et ta
kannatas, Ja pattusid ni armastas? —

Et ta so hinge tahtis peasta Se igga=
wesse tulle seest, Keif patto=wangid lahti osta
— Olli ta nõu jo iggawest: Sels tulli Issa
rüppe seest Se Arrapeastja — Jesus Krist!

Oh Jesus! kes sa lunnastanud Keif rah=
wast omma werrega! Ja omma ello pandiks
annud, Sa kallis Arrapeastia! Kus on üks
föbber, ni kui sa, Mo Jesus! wie=hawaga?!

25.

Wifil: Keif tulge minno juve nülüd.

Oh, et mul Jesust tännades — Ta surma
eest mo süddames Ka seisaksid ta käsud!
Siis saaks ta rahho löpmatta Mind täitma,
latma, saatma ka, Otse kui merre laened. Jes. 48,18.

Oh Jesus! Waimo jaggaja, Mul anna
himmo, rammo ka, So käske röömsast täita.

Kui sinno surma mällestus On ellamas mo
süddames, Siis woin neid kergeks kita!

26.

Wifil: Ärra waimo toetaja.

Kes siin nuttes kannab semet Küilwi tarwis,
kül se ka kannab rahho, römo=wihhud
Seal siis öiskamisega, Kus Jeesusse surm ja
hawad Walmistawad rahho=maead.

Kuhho arwamata paljo Siit jo läinud
ellama, Kes on sanud nuttust römo; Oh mo
Jeesus, hallasta, Et mind maest ka nende ar-
rust — Leitakse ka sinno pärrast!

27.

Wifil: Sul, sul Jehowa! tahhan laulda.

Oh et ma, kuis kül ihtab südda Sind, Je-
sus! kess so koggudusse sees — Ka röömsa
suga woiksin kita, Se olleks minno rööm siin
ellades; Ja hing ja ihho peaks tänno täis
Töest ütlemä: mu önnis põlw on käes! Laul 63, 6.

Agga, et päwad wahhetawad Siin käies
läbbikatsumisse teed, Siis need ka wahhest
asjad towad, Mis isfa=maeas lapsed palluwad;
Kes tänna kül siin laulab römuga, Eht homme
öhtab jo: oh hallasta!

Jesus teeb õnsaks üsna armust, Ta hal-
lastusse pärrast saab se meil'! Nisamma, kui
wang ilma kohtust — On hukka mõistetud,
saab armo weel; Ja Jummalal on surem halle
meel, Kui emmal ial omma lapse peal. Ewef. 2, 8.

Oh, et se seisaks ni mo meles, Et ma
ei arwaks omma teggudest Muud, kui et ollen
hukkas hopis, Kui üks, kes armo pallub surma
eest; — Sest arm on arm, mis ei woi tenida,
Waid mis meil Jesus saatnud — werrega!

28.

Wijil: Jummal Ma ja taewa Loja.

Halleluja! kallis päike, Kallim weel, kui möt-
len ma. Täna astub suur ja wäike Sinno
kotta römuga; Et ta sinno sanna seeft Wal-
gustud saaks süddamest!

Minna tännan sinno armo, Jesus! kei-
gest süddamest; Heidan sinno ette põrmo;
Kule minno õhkamest! Ärra jätta omma last
Abbita, ja kallis arst!

Kui ma pühha kotta astun, Kulen seal
so sõnna häält: Omma heält so pole tõstan,
Oh, siis kule üllewelt, Jesus! kui ma õhkan
full', Et sa ello kinkind mull'!

29.

Wifil: Müüd hing'wad innimesjed.

Kes Jesu pärralt jäwad, Ja temma tahtmist
 tewad, — Neid kaitseb temma teal, Et
 neil ei pudo hädda, Ei mingisuggust wigga,
 Kui agga lootwad temma peal.

Mis on need hädda päwad, Mis meie
 filmad näwad Se römo wasto seal? Kus ön-
 sad hinged laulwad, Ja woido=fronid kandwad
 Sell' Tallele au-järje peal.

Kes Jesu söbraks jänuud, Ja temma armo
 tunnud Siin jelle ello sees: Se on ka keiges
 murres, Ni ellades, kui surres Kül armas
 temma filma ees!

30.

Wifil: Oh risti-rahwas, kannata!

Ma pallun: Jesus! hallasta! So Poja surma
 läbbi Mo peale, ja mind awwita, Et
 ust ei tooks mull' häbbi, Waid et ma ifka
 sinno sees Siin rammo wöttaks kaswades,
 Ja fulle üksnes ellaks!

Mis kasso olleks mulle sest, Et sinna
 kannatanud? Kui ma ei nõuaks süddamest So
 armo, mis ja saatnud Mull' waesel risti sur-
 maga, Et fulle pean ellama, Ja fulle sur-
 ren — õnsast!

Ma pallun keigest süddamest: Oh wötta kannatada! Ja puhhasta mind pattudest, Et wõiksin waggaks jada; Ma tean sedda selgeste, Et kes on patto sullane, Ei woi sind näha sada.

Kui last üks issa tallutab, Ni wötta juhhatada Mind, muido kurrat wõimust saab, Ja püab eksitada So käest, kui ei walwa ma, Ja wata, ühhekorraga On sadan meid jo neelnud.

Kes sind oh Jeesus! tenida Siin tahhab mele waimus, Ja filma-wee ja palwega On nutnud ommas lambris: Küll se on töest tunda saand, Kui palju sinna kannatand Pattusse Alma pärrast!

Siis jä mo jure otsani, Mo hinge Lun-nastaja! Ja aita, et ma surmani So järrel wõiksin käia, Ja pärrast surma wi mind ka So jure taewa ellama, Kus kurbtust polle tunda!

31.

Wijil: Sion sinno kindel kodda.

Pühha Waim, ja õppetaja! Õppeta keik süddamed! Sinna kallis walgustaja! Näita meile ello-teed; Et so sõnna walgus ka, Süddames woiks paistada Kui üks künal pimmeduses, Mis ei kusto, kui meil nõdrus!

Alma-lust, rööm jägo mahha, Keik, mis hinge rikkuwad, Ei mo südda neid ei tahha, Sest et need keik ladduwad; Jesus olgo minno rööm, Temma rist mo au-kroon; Sellega ma üksnes maksan, Ja ta armo kita jäkšan.

Kallis Jesus! tulle sinna Minno fisse ellama! Sinnuta ei kölba minna, Kuida sedda tead sa! Agga sinno sees on ello, Sinno jures parrem tullo; Sinno jure tahhan jäda, Sulle ellada ja furra!

32.

Wisil: Kes Summalat ni lasseb tehha.

So sönna on meil kulutanud, Oh Summal! tänna ueste, Ja meie süddant walgustanud, Et tunneme so tahtmisse, Ja et sa meile teimud head, Ja kustutanud meie wead.

Oh istuta meil' süddamesse So armonou ja tahtmest ka! Ja tulle isse meie fisse, Sa Arrapeastja! ellama: Siis kurrat ei woi hirmota, Ei sinno armust lahjuta!

33.

Wisil: Jesus surma ärrawõitja.

Haigus, hädda, rist ja wallo, Ja mis mind siin waewawad, Keik need saatwad mulle ello, Kui need sinnust tulleswad. Tahhad sa

mind karristada, Kisti tulles põlletada: Oh
siis anna rammo mull'! Et ma truiks jääsin
jull'!

Kisti läbbi tahhad sinna Hoida mind
keif kurja eest, Et ma omma patto-wigga Tun-
neksin sest risti wäest, Mis sa mulle peale
panned, Kui sa wallus wöeraks tulled, Et ma
sinno ommaks jääks, Järgeste so tahtmist teeks!

34.

Wijil: Amen! Jeesus Kristus ellab.

Ets ma ei peaks tänno andma? Sind Lun-
nastaja kummardama? Ja põrmus mahha
langema? Et sa furma ärra wöitnud, Keif
wangid põrgust lahti peastnud, Ja jälle tõus-
nud ellama. Sest tahhan tännada Sind Du-
nistegia! Lunnastaja! Mo laulo hääl Pass'
tõusta teal So troni ette, Peastia!

35.

Wijil: Keif werre-tilgad, wötsid Peastija!

Seestpidi sadab se meil kasso, Kui meid
saab naertud, teotud; Sest selle läbbi saab
se nisso Umbrohhust agga puhhastud; Kui
pilgatakse meie ello, Siis annab Jeesus julgust
meil; Ehk südda tunneb sellest wallo, Siiski
meel jägo julgeks teal.

36.

Wifil: Mo armas Jesus minno rööm.

Sa risti-lödud kallis Tal! Sa Roggudusje
Pea! Oh, lasse mind so risti al, Seal
kuulda ühhe fanna, Mis kurwa süddant rööm-
faks teeks, Et üksnes sinno ommaks jääks,
Kui lige sinno külges!

Ma tean, et keif önnistus Du risti-sam-
bast tulnud, Ja et so surma kannatus Du
meie heaks olnud; Kes agga patto fiske jääb,
Ja sinno ristist kõrwal lääb, Ei woi so Sün-
ger olla.

Küüd on keif minno patto-wölg So
risti külge podud, Ja sinno ilma süta selg
Mo pärrast urmsfaks lödud; Küüd on so tö
keif löppetud, Surm, kurrat, pörgo wöidetud,
Sest et ja hauast töusnud.

Oh Jesus! minna tännan sind, Et sinna
lunnastanud Mi wägga armolikult mind, Ja
önnistust mull' saatnud; Mis tänno wöin ma
felle eest, Oh minno kallis Eslo-würst! Kül
ikka fulle anda?!

37.

Wifil: Au, kitus olgo iggawest.

Sa olled Jesus! peastnud mind, Ja mitmes
waemas rohkest Mo süddant waigistand,
et sind Pean kiitma se eest järgest, Ja et mul

weel mo hauani Du abbi tarwis allati, Siis
jä mul abbimehheks!

Kui ahvastus mind nutma teeb, Et õhtan
sinno pole, Siis se mul kinnitusseks jääb, Et
kannad mo eest hõle: Mi kui üks emma lapse
eest, Ja armastad mind süddamest Siin wae-
walisfes ellus.

Te, Jeesus! et ma tunnen sind, Mi kui
laps issa tunneb; Mo risti aita kanda mind,
Et se mul kasjaks tulleb: Siis jään ma üsna
rahhule, Ja annan kitust sinnule Sa Ärra-
peastja, Jeesus!

38.

Wijil: Keit tulge minno jure nüüd.

Üks südda, mis täis armastust, Se lodab
Issast õnnistust Ka willetsusse tundis;
Ei temma karda huffatust, Ei pörgo=hirno,
ahvastust, Sest et ta Jeesust tundis.

Dh Jeesus! anna mulle ka Üht' süddant,
et wöin uskuda So sisse iggal aeal! Ja sind
ka nenda armastan, Kui Joannes so rinna
peal Seal Pühha=õhto sõmal!

39.

Wijil: Dh wagga Zummal, kes.

Ei pühhitjusseta Woi kegi Jeesust nähha, Ei
ilma Jeesuta Ka temma tahtmist tehha,

Waid kui sa armastad, Mis Ma=ilm põlgab
teal, Siis tedda nähha saad. Ta Issa parral
kael!

Ei õiget pühhitsust Woi legi kätte sada,
Kui usko, allandust Ta siin ei wõtta nõuda,
Ja palwes, silma=wees Ei nutta allati, Et
Jesús, abbi=mees, Jääks armsaks surmani!

Mo süddant pühhitse Ja anna pühhad
mõtted; Oh Jesús! sedda te, Ni kui sa kirjas
ütled: Kes minno jure jääb, Ja teeb, mis
armas mul, Se seal mo pallet näab, Ja
leiab rõmo kül!

Mo hinge pühhitse! Sa olled sedda lonud.
So pärralt jägo se: Sest seks sa ristis ponud,
Et hinged sagiks saaks So wallo, waewa eest,
Ja keik so pallet nääks So laudas — iggawest!

40.

Wijil: Sioni sõbrad, wadake!

So järrel käia, Jesuke! Meid lasse armastus=
ses, Et ühhes meles ellame Siin keiges
willetjusses, Siis kerge on se risti=tee, Mis
ilmast lähheb taewasse, Kus pärreis rõõm meid
otab.

Kui laps üht issa armastab, Ni lasse
armastada Sind, Jesús! muido kurwastab
Ma=ilm, ja püab sata Meid sinno armust
emale, Ja keige tühja lustile, Mis hinge
hukka saatwad!

Lasj' naerda find, mo Jesuke! Keik kurja rahwa suggo: Küil nende naer lääb nuttole, Kui löpnud on se ello; Küil need seal nutwad hulluwad, Küil öhkawad ja palluwad, Kes Summalat on naernud!

Oh nutke, kel on filma-wet. Se ahhas-tusse pärrast, Sest Pühha-kirri rägib töt: Et kes ei lahko pattust — Peab ükskord ilma armota Seal pörgo tulles põllema, Kus peas-mist polle lota!

Siis lasse mind, oh Jesuke! So järrel ikka käia. Väab raskeks mull' se risti-tee, Siis finnita ja hoia Sa armust omma nötra last, Sa minno kallis hinge-arst! Mo hoidja ja mo saatja!

41.

Wifil: Oh Jesus, meie jure jä.

Oh Jesus, kallim hinge-mees! Keik armo-täius on so käes, Sa tead mis ma iggatsen, Ja ommaks ankruks wallitsen!

Sind Jesus, minna himmustan! So nimme sureks tunnistan Ni kaua, kui fiin ellan ma, Peab se so auuks sündima!

Ja peaksin ma waewaga So järrel käima — ellama, Siiski ei se mull' raskeks lä, Kui sinno pärrast sünnib se.

Kui watan selle waewa peal, Mis sinna
tundsid Õli-mäel Mo patto eest werd higgistes,
Ja issa-wihha leppites:

Siis on se üsna armastus, Mis põlles
sinno süddames, Sa Lunnastaja! minno eest,
Et peasta saaks mind pörgo seest!

Oh Jeesus, Jeesus! anna mull', Et agga
üksnes ellan full'! Ja teen, mis on so taht-
minne, Kunni mind kutsud — taewasse!

42.

Wiiil: Jeeusest ei jätta ma.

Süiski Jesu jure jään, Ehk mind Ilmas kur-
wastawad Walle wennad, ja ma nään,
Kuida nemmad hirwitawad, Et ma tedda ar-
mastan, Ja ta pärrast kannatan.

Temma käsfi hoiab mind Reiges ello
willetsusses. Ütleb mull': ma tunnen sind,
Ole rõmus koormat kandes! Wõitle agga jul-
geste, Wata, siin on Jeeuse!

Tahhab mind se kurri Ilm Sinno armust
lahki kista, Warsti warjab mind so hõlm, Et
se us ei woi mind pista, Egga omma wörguga
Sinno küljest püda ka.

Kinjab lihha, werri mind, Et ma Jeeust
pean jätma, Siis ma mötlen, et se hind, Misga
ta mind tulnud peästma — Polle tühjaks pid-
dada, Et peaks temmast lahkuma.

Ja ka surma wallo sees Tahhan ma ta
jure jäda; Sest ta on mo abbimees, Kui ehk
wöttaks selga pöördä. Temma wiib mind surma
seest Ello sisse iggawest!

43.

Wisil: Nüüb surno tehha mattame.

Kust leian omma Jesusest, Kes ristis surri
minno eest? Oh üttselge! kust leian ma
Mo Jesust wie hawaga!?

Ei leia minna tedda siit, Kus tehhas
patto teggusid, Waid pühhasst koeast kantsli
pealt, Kus kulutaks ta sanna heält.

Kust leian minna Jesusest! Mo risti-
lödud Tallekest? Kas sealt, kus rahwas melega
Teeb patto, öistab römuga?

Ei leia minna tedda sealt, Waid Piiblist
igga lehhe pealt; Sealt leian minna Jesusest,
Mo Arrapeastjat, Abbimeest!

44.

Wisil: Summal Ma ja taewa Loja.

Jesust, Jesust, muud kui Jesust! Minna üks-
nes ihhaldan. Nöudko teised au ja riklust,
Meid ma üsna pühkmeks pean; On mul Je-
sus süddames, Siis ma ollen önnis mees!

45.

Wifil: Jefusest ei jätta ma.

Jefust minna armsaks pean, Sest ta teab mo
surma tundi; Ja ma sedda julgest tean,
Et ta sees on õnnis põlli. Temma pool siis
õhkan ka, Kui ma pean surema.

Jefust ollen wallitsend Dmmaks lambiks,
teeks ja keppiks. Temmal' süddant pühhitsend
Iggawessaks armo=pandiks; Sest ta on mind
lunnastand, Surmani ka armastand!

46.

Wifil: Walwage! meid hüab Soja.

Sion! minne Peio wasto, Kui usklik pruut
ta järrel' asto, Kuni ja tedda taewas
nääd. Siin ja pead risti kandma, Ka mitto
korda wallo tundma, Ja mõnda taggakiusamest.
Jä truits allati! Ja wõitle surmani, Kui se
Simson: Siis tahhab ta Sind kinnita, Et
kurrat ei sa eksita.

III.

Kristusse ülestõusmisest.

47.

Wiiil: Müüd paistab meie kauniste.

Müüd kiitkem omma Jesusest, Kes wõimust
wõtnud surma käest, Ja ülestõusnud hauast!
Ka meie ihhud wõttab ta Sel wiimisel päwal
ärrata Üles siit haura põhjast. Kiitkem, Andkem,
— Kes weel salg'wad, Ehk siin põlg'wad —
Kitust temmal', Danna armsa Lunnastajal'!

Kui kaljo merre põhja sees, Mis seisab
wee ja tormi ees Riikmatta ommas kohtas;
Mi seisab temma Sõnna ka, Mis pühhas kir-
jas loed sa, Ja temma pühha rahwas. Ei ta
tahha Jätta mahha, egga wiuha ennem kanda,
Kes tal' süddant wõtnud anda.

Oh haud! kui armas olled sa Müüd
minnule, kus minna ka Saan pandud, kui
saan surnud. Ei kardata haura pimmedust, Ei
surma, egga ahvastust; Sest et ta hauast tõus-
nud: Ja ka sega minno hauda pühhitseada olled
wõtnud, — Sedda lotust mulle jätnud.

48.

Wiiil: Ma tullen armas Jummal müüd.

Sel römo päwal öiskagem Keik rahwas liggi,
kaugel! Ja süddamest keik tännagem, Et

Jesus parral kael: Ta Issa jures ellab seal,
Ja wallitseb au-järje peal Niiud omma rahwa
ülle.

Ta on niiud läinud taewasse Meil' asset
walmistama; Sest käigem keik ta järrele, Ja
öp'kem armastama Siin omma waendlast, lig-
gemest, Ning andeks-andma süddamest, Ni
kui ta teid on kästnud!

49.

Wijil: Keik kallis hinge õnnistus.

Niiud astkem, — kel on süddames Siin usso
julgust — tokko! Et Jesus meie hinge-
mees Saand surma peale wõito; Ja andkem
kitust temmale, Se surma ärrawõtjale, Kes
ello meile saatnud.

Kes julgeb hukka mõista siin, Kui Jesus
on keik maksnud? Sest temma risti surm ja
piin, Mis läbbi ta meid ostnud On lahti, —
omma Issa käest, Ja ello tonud hana seest, —
On meid keik pörgust päästnud!

Oh tulgem Jesu hauale Ni rikkad, kui
ka waesed! Ja andkem kitust temmale Ni meh-
hed, kui ka naesed! Et Jesus tõusnud hana
seest, Ja wõimust wõtnud pörgo kääst — Se
lõuker Jüda suggust! —

50.

Wifil: Ma tullen taewast illewelt.

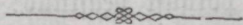
Oh mængige ja laulage, Et meile sündind
ilmale Se kallis Dnnisteggia, Kes olli
ilma pattuta!

Petlemma lauta ruttakem, Ja weiste söime
wadakem: Seal hingab korre heina peal Se
Ärrapeastja — Jõulo ööl!

Neil karjastel seal wälja peal On südda
alles murren teal, — Naad ootwad sedda Mes-
fiast, Kes olli töütud Jummalast.

Kui omma keskes rägiwad, Siis häkkist
walgust nägeward, Ja kuulwad Ingli laulo
häelt, Kes laulwad taewa kori pealt:

Au Jummalale kõrgeste! Kes saatnud
Poja ilmale; Petlemma loutas on se koht,
Kus hingab teie ello-täht! —

5959
68

Hind: 10 kop. h6b.